

Izhaja dvakrat
na mesec in sicer
13. in 28.
Velja na mesec
18 soldov.

Južni Sokol

Vredništvo
in administracija
Št. Petersko
predmestje
štev. 140.

telovadsko - vojaški list.

Lastnik in založnik **Ivan Z. Vesely**. — Izdatelj in odgovorni vrednik **A. Kremžar**.

Slovenščino zahtevamo!

— ý Ako pogledamo v statistiko stanovancev v avstrijskem cesarstvu, spoznamo, da je v c. kr. armadi skoraj tretjina Slovanov. Med slovanskimi polki pa je tudi mnogo slovenskih, ki so se pokazali še povsod, kot hrabri junaci, čvrstega duha i v taktiki izurjeni.

Tedaj je popolnoma opravičeno vprašanje: Koliko se je storilo v c. kr. armadi, da bi bila služba slovenskim častnikom i vojakom kolikor mogoče zljajšana.

To vprašanje hočemo nekoliko pretresti.

Najprej bi radi vedeli, zakaj še niso vojska pravila predstavljena v slovensko? Pravila vojska vpeljejo tako rekoč možá v vojaško življenje, ona so mu podlaga pri vseh opravilih. Iz njih se more učiti, kako se mora obnašati v vseh okoliščinah.

Ali kaj pomagajo slovenskemu vojaku nemška pravila? Na severnem Nemškem je znanje francoskega jezika jako razširjeno. Gotovo pa bi se ustavljali enoletni prostovoljci izkušnji v francoskem jeziku, ko bi bila pisana vojska pravila pruske armade v francoščini.

Iz skušnje je znano, da si more vsak človek le na podlagi materinega jezika pridobiti temeljitih vednostij. Zakaj bi se tedaj učili slovenski vojaki vojaške reči v ptujem, njim čisto neznanem jeziku? Jako važno je za vojaka, kakor tudi za častnika, da bi imel vsa pravila in ukaze pred saboj v materinem jeziku. Kako more častnik svojim rojakom vse dovelj razložiti i pojasniti, ako mu pomanjkuje tehničnih izrazov? A kaj hoče še-le konečno početi častnik, ki nij zmožen slovenščine, ako hoče podučevati slovenske vojake, zraven pa še knjige néma, da bi vsaj najpotrebnejše reči iz nje zajemal.

Če vže mora biti nemščina pri vojakih posebno med častništvom, naj bi se vsaj na to gledalo, da bi častniki pri slovenskih polkih tudi zmožni bili slovenskega jezika. Vže iz spoštovanja, katerega zasluži slovenski vojak ravno tako, kot kateri drugi, ter v korist vojaške službe, naj bi se podučevali vojaki slovenskih polkov slovenski, ali ne tako slovenski, kakor se žalibog sedaj godi, ko kak star korporal novincu v strašno „maltretiranej“ kranjski šprahi nemške izraze v glavo vbija, ki so pa tudi vže tako prevrženi i oguljeni po dolgoletnej rabi, da nij moč več najti v njih pravega nemškega pomena.

Ko ne bi se slovenskim vojakom odtegoval slovenski jezik i slovenski duh, ko ne bi se njih jezik psoval i zasmehoval, ko bi se slovenskim vojakom pri poduku razlagalo v slovenskem jeziku, ko bi se v njih izbujala narodna zavednost, postali bi slovenski mladenči vojaki, kakoršnih ne bi se našlo kmalo. Za to pa zahtevamo slovenščino!

Telovadba v šoli.

(Dalje.)

H-ik. Da se s telovadbo more pečati rodovitno i z vspehom, treba je razun dobrih učiteljev tudi pripravnih prostorov in orodij za to. Prvi naj obstojé v telovadišču pod prostim nebom, i v dvorani, v kateri se da kuriti za telovadbo po zimi.

O pripravi telovadnih orodij je pri vajah potrebno pojasnjenja.

Kar se tiče telovadne osnove, moramo tukaj vse prav na kratko omeniti, ker ne moremo tukaj vsega natanjko razložiti i popisati. Naj zadostuje to-le:

Vse vaje se vršé bodi si s pomočjo ali podporo sile, ali pa brez njene pomoči ali podpore; pri prvem načinu je treba razložiti, ali se vrši telovadba brez pomoči posebnih priprav, ali pa z njihno pomočjo. Ako ne potrebujemo pri vajah ničesar razun golih, navadnih tal, ter je treba pri tem paziti, da vsak posamezni telovadec to izvrševa, potem se imenujejo te vaje proste, — če pa to izvrševa več telovadcev skupaj, se imenujejo te vaje redne. Če pa rabimo pri tem posebnih telovadbinih priprav, potem imamo: 1) vaje na pripravah, ako pri njih premagujemo težo lastnega trupla, in 2) vaje s pripravami, s pomočjo prožnosti orodja samega.

K vajam na pripravah spada kot prehod od prostih vaj najprej skok v daljavo, višino i globino, izmej katerih se moreta prva dva izvrševati na golih tleh brez vseh pripomočkov, se ve da le z malim vspehom; potem sledi skok z naletom v daljavo i višino, kateremu sledi gibanje na konju, na mizi i kozlu s pomočjo rok i nog. Roké so pri tem samo za podporo, zato so držaji naj bolj pripravi za vaje s podporo; dalje se vršé vaje na drogu bodi si trdno stoječem ali visečem s pomočjo podpore ali visa; potem krogi, gugalnice, lestve a konečno plezanje,

ki se vrši naj bolj s pomočjo visa. Dalje se je treba vaditi vzdrževati se v ravnotežji, kar se naj lože godi na hoduljah, ki so jako pripravne vaje za nogé, kakor tudi včasí za roké, potem klop, ki je za nogé to, kar so držaji za roké, konečno imamo še bruna ali grede, tanjši grede, deske položene na ostri rob, i kole v ravni ali kljukasti črti postavljene ter naposled napeto vrv. Sem se tudi sme prištevati valjar, sod i oblo, katere vzdrževaje se v ravnotežji z nogami dalje premičemo.

Kar se tiče vaj s pripravami, rabimo one bodi si, da jih sami nosimo, dvigamo ter različna gibanja ž njimi izvrševamo, ali pa jih rabimo pri metanji. K prvim spadajo različna bremena, n. pr. torbe, prožine vreče, navadno napolnjene s peskom, železni drogovi, silomeri, palice i kiji; k pripravam za metanje pa štejemo sulice, kembeljne i železne ali kamenite krogle; tudi majhine vreče so pripravne za metanje.

Vaje, pri katerih vlada sila, so takove, pri katerih nam ta ne pomaga — skupine —, ali pa takove, pri katerih se nam nasproti stavi; k slednjim spada borenje, pri katerem pa zopet rabimo bodi si samo gole rokè, ali pa razna orožja, n. pr. palice, meče, kopja, puške z bodali i. t. d. Pri borenju pa zopet razločujemo sek i bod. (Dalje prihodnjič.)

Strelno orožje sedanjega veka.

(Dalje.)

Naboj, patrona verndlovke je podolgasta kovinasta cev, tulec imenovana. Na dnu tulca leži majhen bakren zapalnik, kamor se vtakne netilo. V tulcu je 55 granov smodnika. Na smodniku leži svinčenka, koje nekoliko iz tulca molí. Svinčenka je valjaste podobe spredaj jajčasto okrogla. Ako se sproži z jezičkom petelin verndlovke, pade na zapalnik; zapalnik vdari v sredo nabojevega dna i to učini, da se vname netilo a vžgé smodnik.

FEUILLETON.

Janko Draganić, hrvatski junak.

(Dalje in konec.)

Tako veliko plačilo pa je zató odločil, ker se je sploh mislilo, da se Draganića niti krogla niti sablja ne prime, da ga je očaral neki turški čarodejnik.

V omenjenem gradu sta se ponudila dva moža, ki sta hotela skupaj zaslužiti to plačilo.

Bila sta poveljnikov pisar in nekov desetnik.

Vsled vraž za ondajšnjih časov zdelo se jima je potrebno, poprej zatreti ono turško čarodejno moč z nasprotnimi čarami.

Napravila sta možko postavo iz čistega voska črevelj visoko in v polnoči sta jo krstila z različnimi obredi na imé Janka Draganića. Potem sta pri čudnih molitvah proklinjajoč hudobne duhove iz dveh zlatov vlila kroglo ter jo nabila v puško.

Ker se patrona zažiga v sredini dna, zató se ime-nuje patrona verndlovke centralno-užigalna (Centralzündungspatrone).

Razun ostrih patron imamo še patrone brez krogelj, ki jih rabimo pri vajah, takova patrona se zove slepa patrona.

O Krnkovi sistemi.

Leta 1849. je predložil tedanji puškar Krnka v Volini na Českem c. kr. deželnemu vojniškemu poveljništvu v Pragi zadovko, katero so tudi na povelje omenjenega vojniškega urada poskušali.

Ta poskušinja se je izvršila meseca prosenca leta 1850. z občno pohvalo.

Poročila pa, ki so bila poslana o izvrstnem vspehu te poskušinke na Dunaj vojniškemu višemu poveljništvu, bila so žalibog jako hladno sprejeta, le kratko se je sodilo o njih: „da namreč ta sistema zarad mnogih nepopolnostij nij pripravna za vojaštvo“.

Kakor se vidi, bil je tekoj prvi nastop te iznajdbe nesrečen, potem pa je poteklo nekoliko let, katera je iznašlec v to porabil, da je puško še mnogo popravil i zboljšal. Bilo bi jako dobro, napraviti tukej nekoliko opazek, katere bi se morale začeti sè stereotipnim „ko bi bili vže takrat i. t. d.“

List „Siebenbürger Boten“ je zopet obrnil 16. maja 1856. l. pozornost na to sestavo zadovke. Opomina vreden je konec dotičnega članka, kjer se mej drugim glasi, da bode imela ta vrsta orožja, ki je jako praktična in interesantna, neizmerno velik vspeh, kedar pride v splošno rabo“.

Prosti profesor, nikakoršni znalec i. t. d. je izrekel, kar se je po 10. letih na čeških bojiščih res uresničilo. Dalje bodemo videli, da iznašlec sam nij ničesar opomnil, kar bi bilo moglo pozornost vlade ali vojaških krogov obrniti na to iznajdbo i njeno važnost.

Pomerita ž njo na voščenega Hrvata in res razdrobita podobo, a še-le sedaj sta upala dobrega vspeha.

Pisar je zlato kroglo zopet nabil v puško in takó sta napadla drugo jutro z drugo vojsko vred Hrvaté.

Pa kmalo so bili od Hrvatov primorani umakniti se, Draganić pa jo je ves razvnet ubral za njimi.

Posadka je kmalo začela bežati, Hrvatje pa dohitevši sovražnike jeli so jih neusmiljeno mesariti.

Najprvi, kakor navadno, bil je Draganić.

Vže je potolkel pet sovražnikov sè svojo sabljo, kar ga zadene krogla v glavo.

Bila je to krogla iz pisarjeve puške, ki se je bil pri begu na stran skrilit ter od tam svojo nalogo izvršil.

Pisar pa je bil tudi edini, ki se je vrnil v Ehrenbreitstein, kajti vsi, ki' so bili pri napadu, bili so od Hrvatov iz maščevanja in žalosti nad izgubo svojega poveljnika Draganića pobiti.

Hrvatje pa so po končanej bitvi glasno plakaje Draganića privezali na konja ter ga peljali na grad Oberlahnstein, kjer so pogrebne slavnosti opravljali.

Omeniti je treba tudi tukaj, da je rabil takrat iznašlec posebno streljivo, ki si ga je sam napravil, katero je bilo vlitó iz železa ter obdano sè svinčnim plaščem, v katerega so bile vdolbene vreze, ki so se popolnoma vjemale z vrstami (risi) v cevi. To streljivo je bilo skoraj popolnoma enako današnjemu izvrstnemu podolgastemu streljivu pri risanih topovih, a iznašlec je vže takrat opomnil avstrijsko vlado, naj bi se poslužila tega principa pri artileriji.

S tem streljivom je bilo mogoče prestreljiti najmočnejše plošče iz velike daljave, kateri vspeh je iznašlec takrat v posebni brošuri objasnil.

Iz vsega tega je razvidno, da je mož vže takrat mislil na vpeljavo risanih topov.

Tisto leto je Krnka, bivši polkovni puškar pri 10. ulanskem polku grofa Clam-Gallasa, zopet prosil dopuščenja, da bi se njegova zadovka pri c. kr. višem vojniškem poveljništvu komisionelno poskusila.

Tu je najbolje, če podamo popolnoma razsodbo višega vojniškega poveljništva, s čemur se najjasnejše dokaže, kakošne misli so vladale za tedanjih dob v najviših vojniških krogih.

Ona razsodba se glasi:

„Slavno vojniško nadpoveljništvo je odgovorilo z reskriptom od 25. p. m. III, 10, št. 4325 na semkaj od polka poslano sporočilo od 2. srpana 1856. l., da ne more vstreči želji polkovnega puškarja Silvestra Krnke, ki prosi dopuščenja, da bi se njegova naglostreljna puška komisionelno poskusila, ker njena priročnost nij tako izvrstna, kakor iznašlec trdi, ker je vže dovolj dokazano, da nij nobena puška, ki se nabija od zad zarad mnogih in jako važnih vzrokov pripravna za vojniško porabo.

Ob enem se pošlje prošnja prosilcu nazaj.

V Sibinu 18. rožnika 1856. leta.

V imenu Njih Visokosti gospoda generala poveljnika“.

Svet je vže davno razsodil o samopašnih grehih

Tri dni je ležal padli junak v veliki grajski dvorani na krasnem odru v najdragocenejši obleki; zlate verižice (ki so jih dajali za onega časa vladarji junakom v znamenje spoštovanja) so mu visele krog vratú, na čizmah je imel zlate ostroge, na strani sabljo in težki buzdovan, svoj kalpak pa na glavi ves okinčan s peresi, — kajti za vsacega ubitega Turka si je takrat vsak Hrvat ali Graničar nasadil pero za klobuk.

Rakev je bila ozaljšana s cveticami; po cele tri dni so hrvaške žene in dekleta okolo nje glasno plakale ali pa prepevale junaške pesni in slavile junakova dela.

Tretji dan so nesli rakev v cerkev; tekoj za duhovstvom so šle gospé in hčere častnikov obraze imajoče zakrite s črnimi robci, za temi so koračili v vrstah možjé in prišed v cerkev obdržali so pri službi božji kalpake na glavi, samo pri povzdigovanji so se odkrili. Po svetem obredu so nesli umrlega iz cerkve, vsak vojak od najvišega do najposlednejšega ga je poljubil, potem pa so pribili na rakev pokrov z žreblji ter odpeljali truplo v domovino.

Pa malo mesecev je preteklo po smrti hrvaškega junaka a vže se je raznesla povest, da jezdi vsako noč

nekaterih krogov i osob, a bilo bi tukaj odveč, navesti še kacih pojasnil. Po onej gotovo originalni razsodbi je poteklo še nekaj let, a prišla je doba 1859. l. i ž njo francosko-sardinska vojska, kjer so bili Avstrijci enih misli s Francozi — namreč, da bi se rabili risani topovi, katerih vspeh so še-le takrat spoznali, ko so padale njih krogle noter do rezerve avstrijske armade. Ako sedaj pomislimo, kakov vspeh bi bilo imelo oboroženje sè zadovkami i kako lahko bi se bili vojaki izurili v kratkem času v tem orožji, ne moremo si kaj, da ne bi grajali takove samopašnosti.

Če bi pa tudi vojska leta 1859. še ne bila dala dosti prilike seznaniti se bolj natanjko sè zadovko, imeli smo dosti priložnosti v danskej vojski nekoliko več pozornosti obrniti na to orožje. (Dalje prihodnjič.)

Proste vaje.

(Izdelal Anton Omahna.)

Vvod.

Vse proste vaje se delé v vaje v stoji, hoji, letanji, priskakovanji, skakanji i legi z vporo.

Govorili bomo o vajah v hoji i letanji, kakor tudi o vajah v priskakovanji i skakanji skupaj, ker se dajo vse vaje v hoji tudi v letanji napraviti, ravno tako se tudi vaje v priskakovanji i letanji temeljito ne ločijo.

K vajam v stoji štejemo vse vaje, pri katerih se telovadec iz mesta ne gane, ali pa pri katerih se po dovršeni vaji vstopi, kakor je iz početka stal. Navadno se le ena noga premika i zopet nazaj postavlja. Hoja na mesti spada tudi prav za prav k stoji; ker je pa hoja vendar le hoja, če tudi le na videz, toraj jo moramo vrediti mej hojo v pravem pomenu.

Vaje v hoji i letanji se imenujejo vse vaje, pri katerih se ena noga za drugo dalje premika i pri katerih se telovadec ne vstopi tekoj na prvo mesto nazaj.

o polnoči husarček v velikosti štiriletnega dečka na konjičku primerne velikosti po gozdu ob Reni, kamor so se bili skrili Horheimci, in poskušaje zastoj prebresti reko, ob eni popolnoči zopet izgine. V njegovem obličji spoznali so kmetje junaka Janka Draganića.

Sploh so mislili, da je njegova duša obsojena k takej kazni, ker je rabil peklenskih sredstev, da se je branil sovražnih krogel in sabelj.

Še dan današnji, po več nego dve sto letih ohranila se je povest o husarčku in njegovej polnočnej ježi mej narodom. Kdor pravi, da ga je videl, popisuje vedno enako njegovo obličje in njegovo opravo; obleka je enaka onej hrvaškega husarja iz tridesetletne vojske, kakoršne porenski prebivalci nikdar niso nosili.

Tam kjer je zlata krogla usmrtila Janka Draganića, postavili so hvaležni vaščanje v spomin križ, pozneje pa so sezidali na tem mestu kapelico v čast materi božji. Pa cesta, ki je peljala memo, se je kmalo zvišala, tako da je bila kapelica vže skoraj čisto zasuta, v novejšim času pa je bila zopet na novo sezidana in olepšana.

Pri vajah v priskakovanju se obe nogi ob enem premikate i život je manj ali dalj časa viseč brez vpore. Vrši se pa z odskokom ene ali obeh nog ob enem do tal.

Vaje v obračanju (vrtenji) so tiste, pri katerih se telo krog svoje daljše osi vrté premika. Kedar se jih več okoli ene osi obrača, imenujemo to: vrtenje (sukanje) (schwenken). Če se pa eden za družim suče, niti da bi se dalje premikal, se imenuje tako vrtenje: nasprotno sukanje (protihoja).

Vporna lega je stoja na rokah i nogah; telo mora biti ravno. Če je pri vporni legi prednja stran navzdol obrnjena, se imenuje vporna lega naprej, če je pa zadnja stran navzdol, se imenuje vporna lega znak.

Redne vaje se imenujejo vaje v hoji, da se telovadci v vrsto vstopijo ali pa tudi skupaj kake podobe napravijo. Tukaj bomo mej redne vaje le tiste vvrstili, ki so k rednemu nastopu za proste vaje neogibno potrebne, druge pa bomo pridjali k prostim vajam sploh. Z ozirom na vaje posameznih udov se proste vaje delé v nožne, trupne, vratne i rôčne vaje.

Prvi oddelek.¹⁾

Proste vaje.

Redne vaje.

I.

1. Nastop po velikosti: *a.* eden zraven drugega, *b.* drug za drugim.
2. Obrat na levo i desno.
3. Namér: *a.* spredaj narediti (v stran, in die Flanke), *b.* na desno (v čelo, in die Stirn), *c.* na levo (v čelo) *d.* na sredo.
4. Hoja v okrožji.
5. Razdelitev v vrste.
6. Zbor narediti: *a.* vrste na levo eno tik druge postaviti, *b.* vrste na desno eno tik druge postaviti.
7. Zbor razdreti: *a.* da ena vrsta za drugo v okrožji, *b.* da vsaka vrsta krog prve korači ter se zadej pridruži ali nasloni.

¹⁾ Razlaga pride v drugem razdelku.

(Konec prihodnjic.)

Društvena oznanila.

— n. Kranjski Sokol je napravil vtorek 15. t. m. izlet na blejsko jezero. Udeležilo se je tega izleta mnogo Sokolcev, kakor tudi čitalničarjev i so se tako skupno radovali pevaje narodne pesmi. Proti peti uri na večer je zapustil »Sokol« krasno blejsko jezero ter šel proti Lescam, kjer se je na novo pelo i napijalo. Brat Prosenec, načelnik društva je poudarjal v svojem govoru nesrečne čase naših preddedov i tolažil nas z lepšo prihodnostjo, ako se zdramimo i hitimo vsak na delo. Končal je govor z napitnico nazočemu bratu Jugovic-u, kot starosti, i br. Pircu, kot namestniku kranjskega Sokola. Na zdravje!

— ý Ljubljanski Sokol. Gola resnica je, da se smé ljubljanski Sokol ponašati sè zavestjo, da je povsod priljubljen, kjer koli bivajo pravi slovenski domorodci.

Dne 13. t. m. je napravil ljubljanski Sokol izlet v Moravče. Ob šestih rano smo se vsedli vsi zbrani bratje Sokolci, katerih nas je bilo 32 skupaj, na železnico, po katerej smo urno oddrdrali proti Lazom, na obalo srebrnopeneče Save, kjer

smo se prepeljali na drugo stran. Tu nas so sprejeli naši poštene, vedno veseli kmetje, ki so nas spremili potem v Dolsko, kjer je bil počitek. Uro pozneje smo se odpravili spremljani z godbo in pozdravljeni s pokom možnarjev v goro k sv. Heleni. Ah, kako krasni je bil to pogled: Zeleno obraščeni holmci so se dvigali pred nami, s katerih so nas pozdravljale prijazne bele cerkvice, spodej pa se je širilo ljubljansko polje. Zdelo se nam je, da smo lehkokrili sokoli v popolni svobodi na krasnih gorah naše premile domovine.

V cerkvi sv. Helene so peli pevci našega društva pri sv. maši. Pol ure pozneje koračili smo zopet dalje v hribe vedno više, dokler nismo dospeli na vrh, odkoder se nam je še-le odprl prekrasni pogled. V dolini se je vila šumeča Sava, kakor srebrna nit, v daljavi se je dvigala bela Ljubljana sè svojim sivim gradom, na desnej strani pa v meglo zavita Šmarna gora. Od tod smo jo mahali navzdol v Moravško dolino, ki se je prijazno prostirala pred nami.

O dveh urah smo dospeli do cilja našega potovanja, v Moravče, kjer smo bili sprejeti z navdušenjem od vrlih Moravčanov.

Iz Moravč smo tekoj odšli v Zaloški grad. Tu smo bili zopet veselo sprejeti. Gospodičina Tekla spremljevana od svojega štovanega očeta gospoda Koširja in več gospej, pozdravila je nas Sokolce sledeče:

»Vrli domorodci! Slavni Sokol Ljubljanski! Na zdravje!

Vest, da tudi našo dolino pride obiskat ljubljani naš Sokol, razveselila je mlade in stare. — In kako nas ne bi razveselil Vaš prihod? Vi pospešujete narodno zavest, Vi delate pridno za narod in njegov napredek, Vi razveseljujete z milim našim jezikom in priljudnim vedenjem vse rodoljube v srcu Slovenije, in kamor pridete. Vas tedaj, ki izvršujete tako blage namene, Vas prsrčno pozdravljam v imenu Moravškega kraja, v imenu fantov in deklet, ter Vam kličem »dobro došli« »Živili«. — Dovolite mi še: Gospodje! kjer ste se pokazali zbrani pod svojo zastavo, zbudili ste splošno veselje.

V znamenje pa, da ste posebno nas v resnici razveselili, prosim, da mi dovolite, ovenčati Vašo zastavo v imenu vseh deklet Moravškega kraja. —

Naj budi ta zastava Bogu dôpadljivo rodoljubje v prid domovini!«

Po končanem govoru dejala je na naš prapor krasni venec ozaljšan z narodnimi barvami. Potem je pričel govor sam gospod Košir ter nas prijazno pozdravil. Za prijazni pozdrav se je zahvalil starešina Murnik, konečno pa je poprijel besedo praporšček brat Drenik, omenivši stare dobe, ko so popotnike sprejemali i gostili po gradovih, kakor nas danes.

Prišel na dvor, smo se razšli. Naša godba je tekoj začela igrati a vsi nazoči bratje Sokolci so ogledovali krasne spominke grada Zaloškega. V gradu so nas jako dobro pogostili. — Stareji bratje so se posedli krog miz, mlajši pa so se zabavali s plesom pri glasovinu.

Kmaló so nam pretekle ure v gradu, kajti pri takovi krasni zabavi smo pozabili vse drugo. Potem smo se podali nazaj v Moravče, kjer so nam pripravili na vrtu oče Jurka izvrstno kosilo. — Mej drugimi častitimi gosti, ki so nas počastili sè svojo nazočnostjo bili so tudi naš obče spoštovani gospod dekan Toman.

Po obedu so se vrstile napitnice in sviranje godbe a Sokolci so začeli telovaditi i plesati.

Do osmih zvečer je trpela ta krasna zabava, potem pa so se vsedli Sokolci na vozé, ki so jih odpeljali proti beli Ljubljani.

Treba je konečno še omeniti, da se imá ljubljanski Sokol največ zahvaliti svojemu bratu Fr. Dreniku, ki se je tolikanj trudil za ta izlet v Moravče, zato mu kličemo iz vsega grla prsrčni: »Na zdravje!«